

Rachel Heng

KLUB
SAMOVRAHOV

Ljndeni

Klub samovrahov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Rachel Heng
Klub samovrahov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

KLUB SAMOVRAHOV

Rachel Heng

KLUB SAMOVR AHOV

Ljndeni

Mójemu otcovi, Geoffreymu Hengovi (1957 – 2017)

Prv než skutočne pochopíš, čo je láskavosť,
musíš o všetko prísť,
zažiť ten okamih, keď zajtrašok rozplynie sa
ako hruška soli v riedkej polievke.
Všetko, čo si držal v hrsti,
zrátané a starostlivo schované,
musíš stratiť, aby si spoznal
bezútešnosť pustatiny
medzi miestami, na ktorých prebýva láskavosť.

Láskavosť, Naomi Shibab Nye

ÚVOD

Stál v miestnosti bez okien. Mal na sebe smoking, čierny ako uhoľ, hrana ramena ostrá a priamočiara ako okraj útesu. Bol tam len on, sklenená fľaša a škatuľka zápaliiek pri jeho nohách.

Mnohí z tých, ktorí na to video náhodou narazili, si asi povedali, že je to nejaká hlúpa reklama alebo spam, a preklikli na niečo iné. No iste sa našli aj takí, ktorí sa dívali ďalej, zaujaťi kontrastom medzi jeho formálnym odevom a prázdnyim priestorom, v ktorom sa nachádzal, alebo studeným leskom jeho očí. A práve tí o malú chvíľu počuli, ako hovorí svoje meno a koľko má rokov. Spolu s vysvetlením, aké dôvody ho dovedli k tomu, čo sa chystá urobiť, ako dlho a úporne zvažoval toto rozhodnutie, kým k nemu dospel. Prečo odmieta žiť ďalších dvesto rokov. Aj to, že to s jeho rodinou nijako ne-súvisí a že sa takto obliekol, aby podčiarkol dôležitosť chvíle.

Keď dohovoril, zodvihol zo zeme fľašu a jej obsah si nalial do hrdla. Keď pil, pod záhybmi kože na krku mu poskakoval ohryzok. Vyprázdnil obsah fľaše a zadíval sa neviditeľnému obecnstvu dlho a nemo do očí.

„Nedávajú nám na výber,“ povedal nakoniec. „Diamond-Skin™, ToughMusc™. Implantáty. Kedysi stačilo priložiť na zápästie obyčajný kuchynský nôž a dívať sa, ako zo žíl uniká život.“

Pozornejší diváci si všimli, že mu pri tom z kútika úst vytieklo trochu priehľadnej tekutiny.

„Niečo sa musí zmeniť. Tým, že nám vzali smrť, nás všetkých pripravili o život.“

Škrtol zápalkou. V chladnom neónovom svetle sa zachvel plamienok.

„Nedávajú nám na výber.“

Keď priložil zápalku ku končeku vyplazeného jazyka, plamienok zaváhal, akoby sa rozhodoval, ktorým smerom sa má vydať. Vtedy sa muž zhlboka nadýchol. Oheň vzbĺkol, naplnil dutinu jeho úst vypláchnutú alkoholom, obsadil hrdlo a zamieril hore, do nosných dierok. Viac ten muž nepovedal.

PRVÁ KAPITOLA

Na sklenenom podnose uprostred miestnosti plnej ľudí sa vynímala obrovská poschodová torta ozdobená maslovou polevou a červenými ružičkami.

Nikto o nej nehovoril, nikto sa na ňu neďíval. Z času na čas sa niekto zdržal pri stole s pitím, a kým sa tváril, že si vyberá spomedzi zelených bublinkových nápojov, kútikom oka po nej pokukoval.

Todd stál svedomito po Leinom boku, v ruke štíhla čaša s nealko šampanským.

„Skvelý večierok,“ prikývol, akoby sa ho na to niekto opýtal. Zodvihol k nej pohár, ktorý držal v ruke. „Úžasné pitie. A ten spirulinový koktail je skutočná lahôdka.“

Lea sa neprítomne usmiala. Pohľadom prebehla po prítomných dámach vo večerných róbach v námorníckej modrej, ozdobených striebornými šperkami, a pánoch v kvalitne ušitých oblekoch v rôznych odtieňoch sivej. Uprostred neživej chladnej formálnosti žiarili ružičky na torte ako kvapky krvi. Aj bronzo-vo opálené, dokonale hydratované a súmerné tváre orámované bezchybnými účesmi z bohatých lesklých vlasov jej pripadali sivé.

Bol to nepochybne úspech. Večierok sa vydaril nad všetky očakávania.

Nezabudla sa usmievať. Zdravá myseľ, zdravé telo.

„Tu ste! Môj obľúbený pár!“

„Natalie,“ Todd sa rozžiaril a na privítanie kývol hlavou.

Natalie ich oboch obdarila vzdušnými bozkami so zhovievavosťou celebrity, ktorá im dovolila, aby sa s ňou vyfotografovali. Najprv Todda, potom Leu, opatrne, aby sa ich ani náhodou nedotkla.

„Vyzeráš – páni – úchvatne,“ Todd stále pokyvoval hlavou. Lea bojovala s nutkaním chytiť ho za uši, aby s tým prestal.

Natalie však naozaj vyzerala úchvatne. Vo svetle sviec sa jej úzke, priliehavé šaty tajomne a indigovo leskli. Akoby ju do tej dlhej elegantnej tmavomodrej niekto nalial, hebkú a jemnú ako krém.

Lea ju obdarila úsmevom a v duchu prebehla svoj zovňajšok. Rovné čierne vlasy v porovnaní s lesklými gaštanovými vlnami, ktoré mala na hlave Natalie (omnoho bohatšími a hodvábne hebkými), dohneda opálená pokožka oproti Nataliinej bledej s pehami (očividne nie veľmi dobre vybavenej na boj so škodlivými účinkami UV žiarenia, a teda vyšším rizikom vzniku melanómu; v tomto ohľade Lea jednoznačne bodovala). Nataliina tvár bola úzka a mala ostré črty, čo spolu s pomerne veľkými prednými zubami spôsobovalo, že sa človek pri pohľade na ňu vedel len ťažko ubrániť asociácii s istým ťažným zvieraťom. Lea sa, naopak, nikdy poriadne nezabavila bábätkovskej mäkkosti, líca mala okrúhle a plné, pravouhlosť jej tvári jednoducho chýbala. Kedysi sa preto trápila, no teraz bola rada. Všetci líferi, teda životaschopní, v jej vekovej skupine mali takmer identické telá, ten istý postoj, ten istý svalový tonus, a líšili sa iba tvármi.

„Ale choď,“ mávla rukou Natalie. „Nevidíš tie vrásky?“ priložila si prst na dokonale hladké líce. „Samozrejme, že vidíš,

takže si tie zdvorilostné frázy môžeš pokojne nechať. Mám za sebou hrozný týždeň, najhorší v živote. Číslo mi kleslo najmenej o tri mesiace. Ale radšej o tom nehovorme.“

Stisla pery. Bolo očividné, že netúži po ničom inom, len aby o tom mohla hovoriť. Ostatní mlčali.

„Lea!“ vykrikla nečakane. „A čo ty? Povedz mi niečo o sebe! Si fakt hrozná, že si vždy všetko nechávaš pre seba.“ Nesmelo hodila okom po Toddovi.

„Ver mi, že by som si veľmi rada zachovala nejaké tajomstvo. Ale keď sa človek priatelí s ľuďmi, ako si ty...“

Obe vybuchli do smiechu. Todd sa ako na povel pridala. Smiali sa hrdelným, sýтым smiechom, ktorý sa ako široká zlatá stuha zavlnil večierkom, až sa ľudia začínali obzerať, a všetci tí, ktorí boli až do tejto chvíle nadmieru spokojní so svojim stabilným a bezpečným životom, si zrazu uvedomili, že im predsa len čosi chýba.

K ich skupinke sa čochvíľa pridali ďalší a aj tí sa nadšene zapojili do koketného žartovania. Lea prehodila zopár poznámok o tom, že ju zakrátko čaká povýšenie, no umne ich vplietla do sťažností na to, o koľko viacej povinností skončilo na jej pleciah. Cítila, že informácia dorazila na miesto určenia, a čakala, akú reakciu vyvolá. Ako mohla predpokladať, prvá sa chytila Jasmine a znepokojene skonštatovala, že každé povýšenie prináša riziko nepriateľských reakcií zo strany bývalých kolegov; teda, aspoň v jej prípade to tak bolo, keď sa ako prvá zo životaschopných dostala do riaditeľského kresla pred stovkou.

Rozhovor viazol a jeho účastníci sa obzerali okolo seba, akoby hľadali nový impulz. Pár z nich vytiahlo tablety.

„Takže,“ Natalie sprisahanecky stíšila hlas. „Už si to videla?“ Mykla hlavou a spomedzi bohatých lokní vykĺzla opoj-

ná vôňa kokosu. Krk mala svalnatý a hladký. Ako pretekársky kôň, pomyslela si Lea.

„Čo či som videla?“

Natalie zagúľala očami a vystrela plecيا. Jej ľavé rameno, ako si Lea s potešením všimla, bolo trochu nižšie než pravé. Vzpriamila sa a s ešte väčším potešením v duchu skonštatovala, že v hodvábnych šatách bez rukávov jej nepochybne krásne vyniká rovná línia pliec a súmernosť kľúčnych kostí.

„To video predsa,“ odfrkla Natalie.

Ani jeden človek nezodvihol oči od tabletu, no Lea cítila, ako vzduch v miestnosti prudko ochladol. Zrazu mala pred sebou jeho tvár, neúprosné, lesknúce sa čierne zreničky, vyzerali ako oči ryby. Ústa plné ohňa. Roztápajúce sa, sčerneté od tieň červenej a hnedej, kusy tela miznúce v dyme a plameni.

„Bože,“ vzdychol dlhán s bezchybnou pokožkou farby mahagónového dreva bez jediného póru. Odpil si z vitamínového koktailu a striasol sa na celom tele. „Mohli by sme už o tom, prosím, nehovoriť, Natalie?“

Nataliin najnovší snúbenec, spomenula si Lea. Lepšie sa mu prizrela, akoby si až teraz poriadne všimla, aký je vysoký, štíhly, svalnatý. Aj to, aké má tmavé inteligentné oči, dlhé mihalnice a elegantne klenuté, vysoké čelo.

„Prečo? Aj tak nikto o ničom inom nehovorí,“ namietla Natalie.

„Smutné, smutné, veľmi smutné. O tom sa nedá nehovoriť,“ Todd sklonil hlavu.

„Presne tak!“ nadšene súhlasila Natalie.

„Je to choré,“ pridala sa k téme ktosi ďalší.

„Nechutné.“

„Antisanct!“

„Znesvätenie, presne tak!“

„Predstavte si, že sa na to dívajú deti.“

„A my! Ktovie, koľko mesiacov človeku ubudne, keď si to pozrie!“

„Máš pravdu. Nie je ťažké uhádnuť, čo to robí s hladinou kortizolu.“

„Divadlo! Nič iné, než divadlo.“

„Prečo by to niekto robil? Napína ma, len si na to spomeniem.“

V tej chvíli to zacítila – prenikavý zápach spáleného mäsa, štiplavý dym v usazených očiach. Pohľad toho muža plný zvláštnej, neoblomnej rozhodnosti, bezodného smútku. Čosi v jej vnútri sa pohlo. Znechutenie, povedala si v duchu. Šok.

„Deje sa niečo, Lea?“ spýtal sa Todd. „Zbledla si.“

Všetci sa na ňu dívali.

„Och, áno, Lea,“ znepokojene sa k nemu pridala Natalie, oči dokorán. „Keď už o tom Todd začal, ako si na tom s vitamínom D? Ak sa ti ho nedarí udržať na optimálnej úrovni, viem o jednej klinike...“

„Všetko je v najlepšom poriadku.“ Lea sa usmiala a chabo zamaskovaný útok sa rozhodla prehliadnuť. „Ďakujem, ale nevidím dôvod, prečo by som mala odísť z Tendru. S Jessie sa poznáme celé roky – stará sa o našu rodinu, odkedy sa mama stala zástupkyňou generálneho riaditeľa.“

„Zaiste,“ stroho prikývla Natalie. Stisla pery a obrátila sa k ostatným.

Nezabije ťa, keď budeš trochu milšia. Aspoň to skús.

Som, pomyslela si Lea. Robím, čo môžem. Žalúdok sa jej podráždene zachvel. Predstavila si maminu tvár, tenké vlákna vrások, ktoré jej v kútikoch očí vyryl smútok. V hlave znova začula jej hlas: *Vrásky vznikajú z toho, že pokožka opotrebovaním*

*stráca pružnosť. A hoci konečné dôsledky tohto procesu je možné od-
dialiť, eliminovať ich nedokážu ani preparáty Repairants™.*

Nadovšetko praktická, jej matka. Aj dnes, desaťročia po svo-
jej smrti. Do posledného dňa chodila vystretá ako pravítko,
jemné vlasy vždy čierne a nakrátko zostrihané, o čo sa priči-
nili pravidelné návštevy kadernického salóna. Jej pokožka si
zachovala pružnosť omnoho dlhšie než pokožka mnohých jej
rovesníkov, ktorí sa zošúverili o niekoľko desiatok rokov skôr.
Svalstvo mala vždy pevné, chodidlá hladké a vždy starostlivo
upravené, pery plné a vláčne. To boli výhody postu zástupky-
ne generálneho riaditeľa spoločnosti Talent Global, pre kto-
rú boli benefity štvrtého stupňa absolútnou samozrejmosťou.

Uju sa dožila stoštyridsaťdva rokov – mala teda o štyridsať-
dva rokov viac, než má teraz Lea. Skvelý úspech pre nieko-
ho z generácie, ktorá mala v čase Druhej vlny vyše šesťdesiat.
Pokiaľ išlo o Leu, v jej prípade by stoštyridsaťdva rokov bolo
zlyhanie. Tristo, to bola nová méta.

*Nedovoľ, aby to všetko vyšlo nazmar. Všetko, čo som ti dala.
Všetko to, čo tvoj brat nikdy nemohol dostať. Matkin hlas pomaly
stíchol. No Lea v ňom zacítila záchvev bolesti, tej, ktorá v nej
zakaždým vyvolala opatrnú ostražitosť, aby sa nerozjatrila rana,
ktorú ani desaťročia, ani mnoho desaťročí nemohlo zaceliť.*

Znovu prešla pohľadom po miestnosti plnej módnych úče-
sov z lesklých vlasov, hladkých čiel a dokonale rovných chrb-
tov. Krásni, bohatí ľudia, užívajúci si život, polohlasný šepot,
zdvorilé úsmevy, štrngot pohárov. Prémiové vitamínové ná-
poje, krištáľové čaše, vysoký strop a nádherná panoráma mesta
za obrovskými oknami. Priestor, ktorý na tento večierok pre-
najala, zvyčajne slúžil na firemné akcie, no ako členka skupi-
ny vybraných zamestnancov fondu na financovanie zdravot-
nej starostlivosti HealthFin k nemu mala príležitostne prístup.

Nie, nedovolila, aby čokoľvek vyšlo nazmar, pomyslela si Lea. Mama by na ňu bola nepochybne hrdá.

„Veľa šťastia, zdravia, veľa šťastia, zdravia, veľa šťastia, milá Lea, veľa šťastia, zdravia!“

Všetci zatlieskali. Blesky fotoaparátov. Lea sa usmievala, ako ju to pred osemdesiatimi ôsmimi rokmi učila Uju: *Oči, nesmieš zabudnúť na oči, inak to vyzerá, že to nemyslíš naozaj.*

Vzala do ruky nôž a zaborila ho do najspodnejšej vrstvy torty. Pod plastovým ostrím čepele prenikavo zapišťal polystyrén, a hoci v duchu zaúpela spolu s ním, nedovolila, aby jej úsmev zmizol z tváre.

DRUHÁ KAPITOLA

Chodník bol ako stuha prelievajúcich sa odtieňov hnedej a sivovej. Muži a ženy v plášťoch kráčali ako jeden – lakte pritisnuté k telu, sklonené hlavy, oči upreté na päty človeka kráčajúceho pred nimi.

Lea netušila, čo ju prinútilo zodvihnúť zrak. Možno čosi vo vzduchu, čosi ako vôňa leta ustupujúceho pred plazivým krokom jesene, prvý dotyk mrazivého vetra na líci. Možno štíhle členky ženy pred ňou v čiernych sieťovaných pančuchách. Alebo zvyšok nadšenia, ktorý jej zostal po včerajšej narodeninovej oslave, a túžba objasť celú ulicu spolu s rannou oblohou farby vajíčka vrchárky.

Len čo ho zazrela, z pľúc jej unikol všetok vzduch. Práve sa chystal prejsť cez cestu, kúsok pred ňou. Pohyboval sa pomaly, akoby si vôbec neuvedomoval, že narúša systematický prúd okoloidúcich. Jasne videla nevôľu v ich zarazených tvárach, keď boli nečakane prinútení zmeniť smer svojej bezmyšlienkovitej chôdze. Vo vzduchu zašumelo rozmrzené mláskanie jazykov a otrávené vzdychy. Nevšimával si to a ďalej neohrabane kládol nohu pred nohu, samé ťažké kroky.

Tento duchom neprítomný starec predsa nemohol byť jej otec. Napriek tomu z neho nemohla odtrhnúť oči. Kedysi

čierne vlasy mu vybledli a zošediveli; v tenkej vrstve mu priľiehali k lebke, nestrihané konce sa bezradne krútili na vráska-
vom zátylku. Zadívala sa na líniu jeho sánky, ktorá bývala pln-
šia a zaoblenejšia. Sledovala, ako sklonil hlavu, pritisol si bradu
na prsia a prstami zovrel koreň nosa, akoby sa chystal ponoriť
pod hladinu. To gesto bolo nenapodobiteľné.

V hrudi zacítila prudké myknutie. Tlak na bránicu, stiah-
nuté hrdlo. Dnes, osemdesiatosem rokov od dňa, keď sa bez
rozlúčky vyparil, bol zrazu naspäť. Na opačnej strane ulice,
akoby nikdy nebol odišiel.

Nechaj ho ísť. To povedala Uju dvanásťročnej Lei. *Musíme ho
nechať ísť.* Bude to tak lepšie, po tom, čo urobil. Nepatrí viac
do tvojho života.

Rieka ľudských tiel unášala muža rýchlo do diaľky, hoci
kráčal pomaly. Bol na opačnej strane ulice a strácal sa v diaľ-
ve. O chvíľu ho už neuvidí.

Mama vtedy mala pravdu a mala ju aj teraz, najmä teraz.
Všetko, na čom Lea tak tvrdo pracovala, desiatky a desiatky
rokov, sa malo konečne zúročiť. Dosiahla to vďaka matkinej
podpore a disciplíne, to áno, ale tiež predovšetkým navzdory
otcovi a všetkému, čo urobil, čím bol.

Zahryzla si z vnútornej strany do líca, ostré hrany zubov
zaryla do mäkkého tkaniva. Pustila sa pretíkať davom.

„Dávaj pozor!“ Do hrude ju udrelo čiesi plece.

Čoraz viac sa jej vzdaloval. Len vďaka jeho pomalému
tempu s ním mohla udržiavať očný kontakt; bol ako kus ka-
meňa, ktorý obteká prúd vody. Už videla iba temeno jeho
hlavy s chumáčom šedivých vlasov vynárajúce sa z víru ľud-
ských tiel.

Prechod na druhú stranu cesty bol príliš ďaleko. Lea nata-
hovala krk, aby ho nestratila z dohľadu, a ďalej sa prebýjala da-

vom. Práve sa však chystal zabočiť za roh, čo nevidieť jej celkom zmizne z očí. Vyrasila prudko doprava.

Prepáčte. Ospravedlňujem sa. Prepáčte, je mi to ľúto. Pardon. Nechcela som.

Ocitla sa na kraji chodníka. Okolo nej sa hnali autá, za dymovými oknami ukrývali ľudí dosť vplyvných a mocných na to, aby si aj v dopravnej špičke mohli dovoliť takto cestovať. Na opačnej strane cesty sa jej otec chystal zabočiť za roh a znovu zmiznúť z jej života. Znova ho stratí, druhý raz za osemdesiatosem rokov.

V takmer nepretržitom prúde áut sa ukázala medzera. Lea vstúpila do vozovky.

Prebrala sa a na koži cítila známy chladivý dotyk elektród.

„Lea Kirinová, sto rokov.“

Hlas patril žene oblečenej do hnedej rovnošaty spoločnosti Tender, ktorá stála pri jej posteli. Údaje čítala z tabletu. Keď od neho odtrhla oči, Lea videla, že majú sýtu farbu vlhkého machu.

„Neskoro, ale predsa, všetko najlepšie k narodeninám. Mohli by ste mi prezradiť, čo sa stalo?“ spýtala sa žena.

„Šla som do práce. Meškala som...“ zarazene zmlkla. Práca. Prezentácia pre potenciálneho klienta, firma Musk. Zmeravela a chcela sa posadiť, no hlavu mala ťažkú, akoby jej opuchol mozog. „Koľko je hodín?“

Žena jej položila dľaň na plece. Mala nežnú, no prekvapivo ťažkú ruku. Lea znova zaborila hlavu do vankúša.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa žena znova. „Prečo ste vstúpili na vozovku?“

Otcova tvár v dave. Prepadnuté líca, chudý krk. Spomenula si na biele formálne obálky, ktoré nachádzala pred dverami každých niekoľko mesiacov, miestoprísahné vyhlásenia, ktoré

mala podpísať a potvrdiť, že nevie, kde sa jej otec nachádza. Aj po všetkých tých rokoch ho stále hľadali. Prečo sa teda vrátil?

„Meškala som do práce,“ zopakovala Lea, myšlienky jej vírilí v hlave. „Zamýšľala som si skrátiť cestu. Autá – nikto nezastal.“

Žena v rovnošate spoločnosti Tender sa na ňu zadívala so zvrasteným obočím, dve hlboké vrásky uprostred čela. Lea ju takmer napomenula, nech sa nemračí. Všetci predsa vedia, aké dôležité je usilovať sa o neutrálny výraz tváre, ak si chce človek zachovať pružnosť pokožky. Na prvý pohľad však bolo jasné, že tá osoba dbá o hydratáciu a vyvážené pH, a tak si radšej zahryzla do jazyka.

„Je to zlé? Potrebujem niečo vymeniť?“ Striasla sa. Až doteraz sa jej podarilo uchovať si všetky údy v pôvodnom, organickom stave. Nepochybne slušný výkon na niekoho, kto sa práve dožil stovky. Až teraz, keď žena mlčala, Lea si všimla biele pásiky na rukávoch jej rovnošaty.

„Z ktorého ste oddelenia?“ spýtala sa.

Žena v rovnošate ticho natukala prstami na obrazovku tabletu akúsi poznámku. Červené svetielko funkcie nahrávania zablikalo.

„Vravíte, že ste meškali do práce.“

„Áno. Nie je to jedno?“ Sotva dopovedala, srdce sa jej prepadlo o poschodie nižšie. *Smernica 109A: riskantné správanie chodca ako účastníka cestnej premávky, pohyb mimo vyhradených zón.*

„Uznávam, že som sa pohybovala mimo určenej zóny,“ naliehavo ju oslovila Lea. „Pozrite si však, prosím, moje záznamy. Ani jeden zápis. Len táto jediná, malá chybička. To predsa nemôže byť až také závažné.“

Žena pozorne počúvala s hlavou naklonenou nad pravé plece. „Kam ste vraveli, že ste sa chceli dostať?“ Chladnými očami sa jej dívala rovno do tváre.

„Čo najbližšie k Broadway. Na roh Tridsiatej druhej. Alebo Tridsiatej štvrtej.“

Na lesklú obrazovku tabletu zatukali okraje pestovaných nechtov.

„Kde pracujete?“

„Zóna 1 Západ. Prečo je to také dôležité? Neodpovedali ste na moju otázku – je to zlé? Som v poriadku?“ Roztiahla prsty na rukách schované pod prikrývkou a cítila, ako sa jej medzi nimi natáhuje koža. Pohýbala prstami na nohách a zohla kolenná. Krehké káblíky elektród popripájané na jej telo zašušťali ako tráva. Zdalo sa, že jej telo je v poriadku, no mohlo to byť iba zdanie. Všetci predsa vravia, že keď človeku niečo vymenia, vôbec to necíti.

Na stenách v tenkých kovových rámoch viseli upokojujúco známe plagáty. Srdcová tepna s vrstvou tuku, natiahnutá ako stará ponožka (Mäso zabíja!); rozpadávajúci sa, opotrebovaný kĺb (Buď ohľaduplný k svojmu telu aj pri cvičení!); všadeprítomná krvavočervená očná bulva (Ovocie – nepriateľ č. 1 – riskuješ diabetes a následnú slepotu!). Šikmé stropné svetidlo vrhalo teplé, no nekompromisné svetlo do všetkých kútov miestnosti. Uvedomila si, že hudba, ktorá znela ticho v pozadí z neviditeľných reproduktorov, je z albumu *More a mandolína* považovaného za jeden z najlepších albumov relaxačnej hudby desaťročia. Napriek tomu však cítila, ako jej stúpa hladina kortizolu v krvi. Čo tu tá baba vlastne robí? Určite nie svoju prácu. Lea sa poobzerala okolo seba, aby zistila, kde sa nachádza elektronická schránka pre spätnú väzbu, no okrem postele, na ktorej ležala, nebol v miestnosti nijaký iný nábytok ani vybavenie.

„Takže Zóna 1 Západ,“ zopakovala žena v rovnošate. „Prečo ste však prechádzali na druhú stranu práve tam?“

„Čože?“ strhla sa Lea. Lebo som ho zazrela, pomyslela si. Lebo som ho nechcela znova stratiť. Nahlas to nemohla povedať.

„Keby ste prešli na druhú stranu tam, kde ste vstúpili do vozovky, dostali by ste sa viac na východ.“

„Je to prosto nezmysel. Potrebujem sa dostať do práce.“ Posadila sa na posteli. Žena v rovnošate ju zadržala pohľadom, no mlčala. Po niekoľkých napätých sekundách našukala do tabletu akúsi poznámku. Ten nemo vyplul hárok papiera.

„Váš liečebný plán,“ vysvetlila. „Neutrpeli ste nijaké zranenia, máte len pár menších odrenín z toho, keď ste stratili vedomie a spadli na zem. Boli ste v šoku. To auto sa vás ani nedotklo, senzory mu, našťastie, fungovali dokonale.“

Papier, ktorý jej podala, bol tenučký a prievitný ako oplátka, až sa Lea bála, že sa jej v prstoch rozpustí. Od okraja po okraj sa po jeho povrchu červenou kurzívou vinula čiara elegantne kopírujúca tvar slov ako „index poškodenia okcipitálnej časti“ a „ventromediálny prefrontálny kortex“.

„Musíte prísť na kontrolu.“

Lea znovu nesústredene prebehla očami hárok papiera, no nič z toho, čo videla, jej nedávalo zmysel. Na nijaký z liečebných plánov, ktoré doteraz videla, sa to nepodobalo. Pravidelné kontroly boli rozvrhnuté raz do týždňa, no na akejsi inej klinike; nepredpisali jej nijaké výživové doplnky. Ani rehabilitačné cvičenia.

„Čo to má znamenať?“ Lea zodvihla oči od papiera.

Žena v rovnošate medzitým odišla.

Otočila hárok papiera na druhú stranu a cítila, ako sa jej v žalúdku usádza hrôza. Budú ju sledovať. To nie je možné! Ľudia ako ona sa na Zoznam sledovaných nedávajú. To sa týka tých druhých – hoci nikoho takého, samozrejme, osob-

ne nepoznala – tých s registrom plným rozvodových konaní, ľudí neschopných nájsť si zamestnanie či nešťastníkov s nejakým vážnym poškodením mozgu. Ľudí bez pozitívneho vzťahu k životu, znesvätitelov. Lea patrila medzi dobrých životaschopných. Pracovala pre HealthFin. Jej pozitívny vzťah k životu nemohol nikto spochybniť. Ale to na Ministerstve zaiste dobre vedia, no nie?

Vtom jej to došlo: myslia si, že vbehla pod to auto náročky.

Lea pobúrene odfrkla. Pustila sa do strhávanía elektród zo svojho tela a neveriacky pri tom krútila hlavou. Malé biele krúžky sa veľmi nebránili a odliepali sa z jej hladkej tmavej pokožky s uspokojivým cmuknutím. Úhľadný zväzok položila na posteľnú plachtu tak, že okrúhle prísavky na konci káblikov vyzerali ako kytička zvädnutých kvetov.

Jej oblečenie ležalo na kôpke pri posteli. Obliekala si spodnú bielizeň, keď zachytila svoj odraz na hladkom povrchu nemocničnej steny. Inštinktívne sa vystrela, stiahla brucho aj zadok. Znovu vyzerala ako vzor životaschopných. Na Zozname sledovaných? To sa dá určite do poriadku.

Len čo sa poriadne vystrela, rozťahli sa jej pľúca a už zasa dýchala normálne. Porozpráva sa s Jessie. V sobotu ide na údržbu, takže si ani nemusí dohadovať zvláštne stretnutie. Všetko jej porozpráva. Jessie to s nimi preberie a vysvetlí im, že to bolo jedno veľké nedorozumenie, upozorní ich na Leinu príkladnú starostlivosť o vlastné zdravie a nepochybitelne nadpriemerný motivačný profil. Zoznam sledovaných. Nepochybné ju z neho okamžite vyškrtnú. Aj tak však bude trvať na formálnom ospravedlnení.

Leina kancelária bola na najvyššom poschodí vysokej sklenenej budovy v samom srdci Zóny I. Osemdesiat poschodí s ľuďmi

a stolmi vznášajúcimi sa vo vzduchu, hore nad nimi investičná spoločnosť Long Term Capital Partners, pre ktorú pracovala. Tá obrovská katedrála prázdneho priestoru, ktorá akoby s dýchavičným tempom ulice, na ktorej stála, nemala vôbec nič spoločné, v Lei vyvolala triašku zakaždým, keď prekročila prah vstupnej haly. Nad sebou videla podrážky naleštených topánok, filcové podložky pod nohami stolov, glazované dna ozdobných kvetináčov. Bolo v tom všetkom priveľa nahoty a života, všetky tie veci a ľudia visiace nad ňou, zdola obnažené a zraniteľné. Často chodievala do práce skôr, len aby sa tam mohla zdržať a pozorovať to všetko. Dnes jej však na to nezostával čas.

Kým ju výťah unášal do výšok, rýchlo si vypočula rozčúlené hlasové správy od Jianga. Na jednej strane sa okolo nej mihali ľudia, obrazovky počítačov a kancelárie, súvislá farebná šmuha. Na druhej les zo skla a kovu, mesto vypínajúce sa do neba.

Pevná zem sa odlepila od Leiných nôh a strácala sa v hĺbke pod ňou, keď si spomenula, ako sa na ňu dnes ráno dívala tá žena v rovnošate. Niečo v jej pátravom pohľade, v jej bledej, rasovo čistej tvári, zanechalo v Lei zvláštne znepokojenie. Dokonca ani tichý šum výťahu, ktorý na ňu zvyčajne pôsobil veľmi upokojujúco, tentoraz nezabral, a ten zvláštny pocit v nej naďalej pretrvával.

Jiang už bol v kancelárii. Zo spleti prísnych vrások na jeho čele vyčítala, že je to omnoho horšie, než si myslela. Jiang si dal totiž na pleti veľmi záležať.

„Je mi to hrozne, hrozne ľúto,“ začala, skôr než sa dostal k slovu. „Tú prezentáciu budeš mať do hodiny na stole, sľubujem. V podstate je hotová, potrebujem iba aktualizovať pár údajov.“ O nehode mu zaiste nepovie, mohlo by to ohroziť jej tohtoročné povýšenie. Nie, radšej mu ponúkne nejaké vágne vysvetlenie.

Jiang sa ďalej mračil. Vedela, že nevybuchne, alebo tak – to nehrozilo ani u jedného z nich. Vedeli príliš dobre, ako hnev úzko súvisí s oxidačným stresom a jeho následkami. Napadlo jej, že by mu možno mala pripomenúť niektoré z osvedčených dychových cvičení.

Ukazoval kamsi mimo jej kancelárie. „Čo tu robia?“

Všetko sa zdalo celkom normálne: elegantne oblečení kolegovia sledovali na monitoroch rýchlo sa meniace zelené čísla, odpočívali v uzatvorených relaxačných kreslách alebo konštruktívne diskutovali za sklenenými dverami konferenčných miestností. Vzdušný, presvetlený priestor bol presiaknutý duchom účelnosti a produktívnosti.

„Koho máš na mysli?“ spýtala sa Lea.

Vtedy si ich všimla. Dvaja muži v oblekoch, jeden štíhly, dlhé svetlé vlasy mal začesané dozadu, takže mu ich končeky zaliezali pod golier košele, ten druhý s tmavou pokožkou zasa svalnatý, dobre stavaný, so širokým nosom. Obaja mali na sebe tmavosivé obleky – módne a zvolené s očividným vkusom, ako si Lea okamžite všimla, nie však také drahé, aké by mali na sebe jej klienti. Obaja držali v pravej ruke tablet ako Bibliu. A obaja sa dívali rovno na Leu.

„Sú tu od rána, každému kladú nepríjemné otázky a oháňajú sa povolením z Ministerstva. Z akéhosi oddelenia, o ktorom som v živote nepočul. Klientom sa to ani trochu nepáči. Už to, že sa tu ponevierajú nejakí cudzí ľudia! Keby sa dozvedeli, že sú z Ministerstva – nuž, fakt neviem.“

Čo tu hľadajú a ako je možné, že sa sem dostali tak rýchlo? Sotva odišla z kliniky.

„Takže? Spravila si niečo? Vieš, že si vo vzťahu k tejto firme viazaná prísahou. Ide azda o...“ prešiel do šepotu, „... nezákonné predĺženie? Lebo ak ide o to, poznám istého chla-

píka. Nie z osobnej skúsenosti, samozrejme, ale vieš, ako to chodí. Je dobré mať kontakty.“

„Nie!“ ohradila sa Lea. „Samozrejme, že nejde o nič nezákonné. Len som – mala som dnes ráno menšiu nehodu.“

„Nehodu? Vymenili ti niečo?“

Čosi v Jiangovom hlase spôsobil, že sa k nemu prudko otočila. Nepatrný záchvev neurčitého... nadšenia? Na tvári mu sedela stále tá istá, vážne sa tváriaca maska. Akurát na sebe niesla znaky povrchného znepokojenia.

„Nie! Som úplne v poriadku, veď sa na mňa pozri. Je to všetko totálny nezmysel!“ Zhlboka sa nadýchla a so zdvorilým, no nekompromisným úsmevom, s akým sa zvyčajne lúčila s klientmi, ktorí nespĺňali kritériá súvisiace s predpokladanou dĺžkou ich života a nedosahovali príslušný index, vyšla z kancelárie na chodbu.

„Dobré ráno, páni. Môžem vám nejako pomôcť?“ oslovila ich priamo.

Ten s nahladko učesanými vlasmi a zhrbenými plecami otvoril ústa, akoby sa chystal niečo povedať, no jeho kolega nečakane zakašľal. A on ich znova zavrel.

„Mali ste dostať liečebný plán,“ povedal ten, ktorý zakašľal. Vlášna pokožka bez jediného póru, očividne niekto, kto má neobmedzený prístup k liečbe antioxidantmi. Teda vysoký post na Ministerstve.

Lea nevedela od jeho pokožky odtrhnúť oči. Doslova žiarila. Jej dokonalý povrch pripomínal nalakovaný kus orechového dreva a provokoval v nej nutkavú túžbu natiahnuť ruku a dotknúť sa jej, zanechať na hladkom povrchu odtlačok dlane.

„Čo tu hľadáte?“

Pozreli sa jeden na druhého. Pomaly, ale isto sa stávali stredobodom pozornosti – zdvorilí kolegovia, ktorí doteraz pred-

stierali, že sa sústredene venujú obchodovaniu a peňažným transakciám, boli príliš ticho na to, aby skutočne robili to, čo predstierali.

„Volám sa AJ,“ predstavil sa ten s dokonalou pleťou. „A toto je môj kolega, GK.“

GK, pohrúžený do písania poznámok na tablete, k nej zdvihol oči.

„Sme tu v rámci nariadeného sledovania,“ pokračoval AJ. GK sa znova hrbil nad tabletom. Musela bojovať s nutkaním upozorniť ho na nesprávne držanie tela – očividne pôsobil na jednej z nižších priečok ministerského rebríčka. Ako inak, s takýmto tvarom chrbtice.

„Ste na mojom pracovisku. Viete vôbec, kto sú naši klienti? Tu jednoducho nemôžete ostať.“

V tej chvíli obaja, takmer naraz, vytiahli každý jeden hárok papiera popísaný tým istým červeným písmom ako ten, ktorý dostala dnes ráno. Stáli tam iba tri slová: Povolenie na sledovanie. Zlatá pečiatka v tvare srdca, rovno uprostred. *Povolenie*, presne ako hovoril Jiang.

„Z ktorého ste oddelenia?“ spýtala sa Lea. „Musím im poskytnúť spätnú väzbu.“

AJ zažmurkal. Mala jeho plnú pozornosť. Vzápätí sa usmial, pomedzi pery sa mu zablykli malé biele zuby. „Čo presne máte na mysli?“

„Neoprávnené vniknutie,“ spustila, no potom si spomenula na papiere, ktoré jej ukázali. „Úmyselná stimulácia vylučovania kortizolu,“ pokračovala plynule. To ich mohlo stáť miesto.

Kolegovia prestali predstierať prácu a v hlúčiku ich obstáli. Na okraji zorného poľa vnímala Jianga, hranaté plecia, zaoblené lakte. Usiloval sa ich rozohnať.

GK sa horlivejšie pustil do písania. Medzi riadkami sa z rôznych uhlov díval Lei do tváre ako maliar, ktorý sa usiluje verne zachytiť jej pravú podobu.

„Ak odtiaľto okamžite neodídete, budeme nútení privolať bezpečnostnú službu,“ nedovolila im zareagovať.

Teraz sa už usmieval aj GK. Plecia vystreté, na nevýraznej bledej tvári úsmev od ucha k uchu. „Vedia o nás. Nemusíte si robiť starosti.“ Vytiahol plastovú kartičku oranžovej farby s ohnutými rohmi, presne takú, akú nosila Lea na zväzku kľúčov. „Dali nám všetky prístupové kódy.“

Lea usilovne predýchavala rastúci záchvat paniky. „Dobre. Robte, ako myslíte.“

Otočila sa a vošla späť do svojej kancelárie. Jiang vošiel za ňou a zatvoril za sebou sklenené dvere.

„Nemôžu tu zostať. Klienti sú z toho celí vyplašení.“ Mával rukou k hale, kde zopár klientov usilovne vyplňalo formuláre a študovalo reporty. Niektorí si schovávali dolnú polovicu tváre v hodvábných šáloch s pestrým vzorom. Ďalší mali na očiach tmavé okuliare. Boli príliš diskrétni, aby na ňu zízali, no Lea na sebe cítila ich kradmé pohľady.

„Nemôžem nič urobiť, počul si ich predsa. Jednoducho ma dali sledovať.“

Na ruke schovanej pod doskou stola sa pokúsila nechtom oddrapiť záder, starý zlozvyk, ktorý jej však zakaždým priniesol okamžitú úľavu. Z čerstvej rany vystúpila kvapka krvi, ktorá vzápätí zaschla. Lea vedela, že o pár minút jej po rane nezostane ani stopa.

„Och,“ Jiangov hlas sa znovu zmenil, akoby sa ohol pod ťarchou nejakého bremena. „Sledovať. Jasný. Chápem. Nepočul som to.“

Očami sklúzol po jej tvári, premeral nimi celú miestnosť až po jej najvzdialenejšiu stenu, kde ustrnul. Preplietol si prsty na rukách, znovu ich rozplietol a znova splietol.

Potom šibol očami tam, kde stáli AJ s GK. AJ práve hovorili s recepčnou, v neprirodzené nedbalej póze s rukami vo vreckách sa opieral o pult, za ktorým sedela. Z hrdla jej unikol útržok smiechu. Sprisahanecky sa k nemu naklonila, narúžované pery sa jej sotva hýbali. Ťuk, ťuk, ťuk, odpovedali prsty patriace GK na obrazovke tabletu.

„Jiang,“ oslovila ho Lea. „Azda si nemyslíš, že by som...“

„Nie, samozrejme, že nie,“ otočil k nej ružové dlane. „Ale... aj tak.“

„Čo aj tak?“

„Aj tak, človek musí byť veľmi opatrný, veď vieš. Ako tvoji zamestnávateľia chceme pre teba len to najlepšie. Zdravú myseľ, zdravé telo. Čo ak,“ zadíval sa na chrbát ľavej ruky, akoby si až teraz uvedomil, že existuje, „čo ak si preťažená?“

„Čože?“ Lei prekvapene poskočil hlas.

„Môžem poprosiť Natalie, aby ti pomohla. Musk je veľmi veľký klient a dve hlavy sú vždy viac než jedna.“

Predstava Nataliinej samolúbej, bioprírodnej tváre spôsobi-la, že Lea vyhrkla hlasnejšie, než zamýšľala: „Ani nápad! Musk je môj klient. Ja som ho priviedla. Nikomu inému ho nedám.“

Do kancelárie sa lialo zo všetkých strán jasné slnečné svetlo. Jiangova tvár žiarila ako mesiac v splne, okrúhla a plná viditeľných pórov, niektoré z nich väčšie a tmavšie než tie ostatné. Napriek klimatizačnému zariadeniu, ktoré udržiavalo príjemne nízku teplotu, mu čelo pokrývala vrstva potu.

„Budúci týždeň ich tu už neuvidíš, sľubujem,“ úzkostne kontrolovala tón svojho hlasu. „V sobotu mám údržbu. Všet-ko sa vyrieši. Je to nedorozumenie, nič viac.“

„Dobre teda,“ povedal nakoniec. „Musíš mi však sľúbiť, že keby... keby niečo, dáš mi vedieť, dobre? Čokoľvek, čo by mohlo ohroziť tvoju hladinu kortizolu alebo primeranú dávku odpočinku.“

Len čo Jiang odišiel, Lea sa zvalila do ergonomického kresla. Okrem ciferníka, ktorý strážil, aby nesedela príliš dlho za počítačom, boli všetky obrazovky na jej stole vypnuté. Časomiera odklikávala presný počet sekúnd, po uplynutí ktorých automatický hlas oznámi, že je čas na strečing. Čísla na obrazovke sa nehučne zjavovali a mizli, zelená sa striedala s čiernou, znovu a znovu. Čím dlhšie sa na ne dívala, tým nezmyselnejšie jej pripadali. Keď zodvihla zrak ponad okraj obrazovky, znovu zbadala AJ a GK, ako pomalým krokom chodia okolo haly.

Napadlo jej, že by to mohla celkom rýchlo skončiť. Mohla by im povedať, koho videla a prečo tak nečakane vstúpila do vozovky. Mohla by priznať, že nechcela riskovať, že ho znovu stratí. A bola by to, do istej miery, pravda.

Ale čo potom? Čo keby ho našli? Uplynulo odvtedy už osemdesiatosem rokov. Vedela, že pamäť Ministerstva je rovnako dobrá ako nemilosrdná.